

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniela Hudáka a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Petra Hatalu na neverejnom zasadnutí konanom 23. októbra 2014 v Bratislave, v trestnej veci odsúdeného **M. K.**, pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/, ods. 3 Tr. zák., o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 7Ntok 1/2013, z 1. apríla 2014 vo veci konania o návrhu na povolenie obnovy konania takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného **M. K. sa z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Žiline uznesením, sp. zn. 7Ntok 1/2013, z 1. apríla 2014 podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného **M. K.** na povolenie obnovy konania vedenej na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 3T 9/2000.

Proti uzneseniu krajského súdu podal riadne v zákonom stanovenej lehote sťažnosť odsúdený. V písomných dôvodoch poukázal na odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu v predmetnej veci a uviedol, že s odôvodnením uznesenia nesúhlasí. Poukazuje na tú skutočnosť, že v rozsudku Krajského súdu v Žiline, ktorým bol on uznaný vinným je **K.** uvádzaný ako spolupáchateľ s konkrétnou úlohou a v rozsudkoch trenčianskych súdov bol spod tohto skutku oslobodený. Tým je spochybnený rozsudok Krajského súdu v Žiline. V ďalšej časti sťažnosti uviedol, že výpoveď utajeného svedka bola zhodná na súde v Žiline a na súde v Trenčíne, čo je možné zistiť porovnaním zápisníc. Svedok odmietol odpovedať na otázky, ktoré by spochybnili alebo vyvrátili jeho svedectvo. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1TdoV 16/2011, v ktorom je uvedený právny názor, že usvedčenie by sa nemalo zakladať len na výpovediach utajených svedkov,

ako to bolo aj v jeho prípade. Je porušením práva na obhajobu, ak výsluch utajeného svedka prebieha v inej miestnosti s náhradným sudcom. Ak je výsluch utajovaného svedka jediným usvedčujúcim dôkazom, nestačí to na uznanie viny. Je preto zarážajúce, že konajúci senát Krajského súdu v Žiline nie je viazaný právnym názorom trenčianskych súdov konajúcich vo veci, ktorý vychádza z právnych názorov najvyššieho súdu, ústavného súdu. Krajský súd v Žiline rozhodoval svojvoľne bez ohľadu na platnú judikatúru. V ďalšej časti odôvodnenia sťažnosti rozviedol, že v P. sa ubytoval preto, lebo chránený svedok mu opravoval auto a meškal s opravou a musel čakať, dokedy sa auto opraví. Túto skutočnosť chcel konfrontovať s utajeným svedkom, ale nebolo mu to umožnené, lebo jeho výsluch bol prerušený. Na túto skutočnosť upozornil v odvolaní, ale najvyšší súd to nebral do úvahy. V B. sa ubytovali s D. preto, lebo cestovali do Čiech a cestou ich zastihla hmľa a poľadovica a preto sa radšej ubytovali v B.. Vyvracia tvrdenie utajovaného svedka v tom, že nemohol v kritickom čase užívať biely Peugeot, lebo ten v tom čase už bol prepísaný na jeho manželku. Žiada, aby zásada „beneficium coactionis“ bola uplatnená aj v konaní o obnove konania na Krajskom súde v Žiline. Za novú skutočnosť považuje oslobodzujúci rozsudok K..

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil prvostupňový rozsudok a nariadil krajskému súdu, aby povolil obnovu konania v zmysle jeho návrhu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pri rozhodovaní o sťažnosti preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že pri posudzovaní podmienok obnovy konania súd skúma,

a/ či vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr nežnáme,

b/ či ide o také skutočnosti a dôkazy, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo treste za splnenia ďalších podmienok.

Odsúdený za novú skutočnosť považuje, že spoluobžalovaný M. K. v pôvodnej obžalobe s odsúdeným M. K. a ďalšími páchatelmi pod bodom 4/ obžaloby pre trestný čin kvalifikovaný ako trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/, ods. 3 Tr. zák. účinného pre skutok, ktorý sa stal 29. apríla 1998 bol spod obžaloby oslobodený.

Ďalšie skutočnosti uvádzané odsúdeným v návrhu na povolenie obnovy konania alebo v sťažnosti - návrh, aby súdy pri rozhodovacej činnosti brali do úvahy platnú judikatúru, konkrétne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1TdoV 16/2011, z 19. júna 2012 a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV.ÚS 268/2011, z 22. septembra 2011, porušovanie Trestného poriadku pri výsluchu utajovaného svedka, vysvetľovanie odsúdeného, prečo bol v kritickom čase ubytovaný v P. a v P. - reakcia na odôvodnenie prvostupňového rozsudku, nie je možné považovať za nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr nežnáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine.

Skutočnosť, že súd inak vyhodnotí dôkaznú situáciu nie je novou skutočnosťou, ako to vyžaduje ustanovenie pri obnove konania.

Konanie odsúdeného a konanie K. pri páchaní skutku boli rozdielne. Každý v rámci organizovanej skupiny mal plniť iné úlohy.

Obvineného K. usvedčujú viaceré dôkazy - svedecké výpovede atď. Obvineného K. len jedna svedecká výpoveď. Bližšie je to rozvedené v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa dá aplikovať len vtedy, keď konania páchatel'ov sú pri páchaní trestného činu totožné, nie rozdielne ako v tomto prípade.

Nie je možné aplikovať automaticky určitý rozsudok na iný obdobný prípad. Každý rozsudok hodnotí konanie páchatel'ov v určitej konkrétnej veci. Nie je možné aplikovať ani zásadu „beneficium coesionis“ automaticky na každý obdobný prípad.

Odsúdený K. v sťažnosti uvádza, ako mali byť hodnotené dôkazy, rozoberá, z akých dôvodov bol ubytovaný v hoteloch R., P., hodnotí výpoveď utajeného svedka, to nie sú ale nové skutočnosti. Tieto skutočnosti boli súdu známe už v čase rozhodnutia vo veci Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 3T 9/2000.

Odsúdený v návrhu na povolenie obnovy konania ani v sťažnosti proti uzneseniu súdu prvého stupňa, ktorým bol návrh na povolenie obnovy konania zamietnutý neuviedol také skutočnosti a dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi skôr neznámymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 23. októbra 2014

JUDr. Daniel H u d á k, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová